

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 8.

Den 15. Januar 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Eldste George Q. Cannon,

afholdt i Salt Lake City den 8. September 1872.

(Fra „Journal of Discourses“).

(Fortsat).

Tiende.

Omend jeg derved kunde erholde den hele Tiende, saa vilde jeg alligevel ikke være undergiven al den Moie, det store Ansvar, den Bagtaelse og det Besvær, som hviler paa Præsident Young angaaende denne Lov. Hverken han, ei heller nogen anden Mand i dette Samfund vilde paa Grund af timelige Fordelé have dette Ansvar paa sig. Men hvorfør ere de undergivne alle disse Besværigheder? Fordi de ved Abenbaring fra Herren ere komne til Kundstab om, at han har grundlagt sin Kirke i dens Fulde paa Jorden, at Engle ere komne til denne Klode, at Guds hellige Præstedomme er tildelt hans Born med Fuldmagt og Myndighed til at administrere i dets hellige Ordinancer ligesom i gamle Dage, og fordi dette Værk er oprettet

paa Herrens Besaling og hans Ejendom ere bestillede til at forrette dets hellige Handlinger. Men der er en Fordel, som de Sidste-Dages Hellige have fremfor Guds Born fordum, og min Tro er, naar jeg betragter den Egenkjærlighed, som er saa almindelig fremherskende blandt Menneskeslægten, at denne Fordel er grundet paa vise Foranstaltninger.

Dersom en vis Stamme eller et vist Folk var udvalgt til at modtage Tiende, saa har jeg den Tro, at Folket i Almindelighed vilde modsat sig en saadan Lov. Hvis en bestemt Klasse af Folket nod den Gunst at erholde Tiende, saa vilde Menneskene i deres VanTro og Egenkjærlighed snart finde Noget at dadle derved. Men der er denne Særegenhed ved dette Samfund i disse Dage — at ikke alene Folket

betale sin Tiende, men Livets og Salig- gjørelsens Forkyndere erlægge ogsaa deres. Jeg kan ikke med Bisched sige, at hele Præstedommet punktlig overholder denne Lov, men det er alligevel en Pligt, som paaholder Enhver, fra den Høieste til den Laveste i Kirken, at vise Lydighed til dette Bud. Fra Præsident Young og nedad til hans to Maadgivere, de Tolvs Kvorum, Kirkens Bisstopper og til ethvert trofast Medlem i dette Værk, er det Enhvers Pligt at betale sin Tiende. Og Tien- den, som i gamle Dage blev benyttet til at op holde en vis Stamme blandt Folket og til Præsterne Underhold, bliver nu anvendt til Forfremmelsen af Herrens Værk, til Oprettelse af Templer og i for- hjellige andre vigtige Viemed. Tusinder og efter Tusinder af Dalere ere forbrugte til de Fattiges Understøttelse, og der gi- ves ingen Klasse blandt Præstedommet, som nyder Godt af Tien den.

Forskjellen mellem Præsterne i denne Kirke og Præsterne i andre Religionssel- ter er den, at de førstnævnte maa arbeide for deres eget Underhold, medens de sidst- nævnte blive op holdte af Menigheden. Dersom jeg erindrer ret, saa er det paa Grund heraf, at Præsterne i Massachu- setts ikke ere tilladte at optræde i den lovgivende Versamling, da de som Præ- ster ere betragtede som udhygtige til de praktiske Virkekredse i Livet. Saadanne Mænd, der udelukkende hengive sig selv til Kirkens Tjeneste, der gaa ind i deres Studerkammer og affatte en Prædiken, som de paa Sabbathen skulle op læse for Versamlingen, ere de mest upraktiske Mænd i deres Samfund, og Præstedommet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er en hel Kontrast i Sammenligning med disse. Lederne i denne Kirke besidde mere Praktik end nogen Ander i Samfundet. Kirkens Overste er den mest praktiske Mand blandt dette Folk. Hans to Maad-

givere, Eldsterne og Bisstopperne ere alle Mænd med Foretagelsesaand — Mænd, der ere i stand til ikke alene at op holde sig selv, men ogsaa underholde og hjælpe Andre.

Vor Mening er, at hvis en Mand er ude af Stand til at forsørge sig selv og paa samme Tid lære Andre den rette Maade, hvorpaa de skulle erhverve sig deres Underhold, da er han aldeles usikret til at være en Leder i denne Kirke og bliver at betragte i Lighed med en Drone i Bikuben. Af denne Aarsag for lange vi, at enhver Præst i dette Sam- fund skal være en Mand, der kan forsørge baade sig selv og sin Familie. Jesus sagde, at den, som var den Største blandt Disciplene, skulde være de Andres Tjener. Dette Frelserens Udsagn kunne vi se bli- ver praktiseret blandt os, thi Kirkens Præ- sident er det hele Folks Tjener.

Den største Tjener i et Selskab er dets Præsident, og i et Distrikts dets Bisstop. De leve for Folket; deres Tid og Interesse ere for Folket's Vel, det vil sige, dersom de handle rettigen og hædre deres Kaldelse. Hvis der gives en hjælpe- less Mand i Distriktet, saa bliver han Gjenstanden for en Bisstop's Bekymring og Omsorg. Er en Familie i Nød, saa vil enten Bisstoppen besøge den og esterse, at ingen Mangel hersker, eller han vil lade en Lærer have Opsigt og Omhu med den. Paa denne Maade vil Præste- dommet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Da- ges Hellige være i bestandig Virksomhed, og dets Medlemmer vil plante saavel ti- melige som aandelige Velsignelser i Fol- kets Midte.

Det er ved saadanne Mænds Arbeide og Anstrengelse, at dette Samfund er blevet grundlagt, og dette fordom øde Land bragt til at blomstre som en Rose. Formedest denne Kirkes Apostlers, Eld- sters og Bisoppers Tver og Msie ere

Setlementerne blevne udvidede til de yderste Grænser af Territoriet baade mod Nord, Syd, Øst og Vest. Disse have været Pionerer i alle store Arbeider. De have ikke sagt til Folket, at de skulle tildele dem deres Fornødenheder og opholde dem i deres Dovenstab og Lediggang, fordi de varer bestikkede som Ledere; men de have derimod sagt: „Kom Brødre, lad os tage sat og fuldføre det Arbeide, som Herren har paalagt os!“ Disse Mænd, saasom Præsidenter, Eldster, Bisstopper og andre fremragende Personligheder i dette Samfund, som Verden antager ere blevne sede paa Folkets Befolning, have været de første i de mest anstrengende Arbeider og Foretagender. Istedetfor at leve i Uppighed og være Folket til Byrde, saa have disse Personer været Redskaber til at frembringe den Rigdom, som de Hellige nu for Tiden nyde. De have været som Fædre for deres Folk, og dette har altid været Gjenstanden for deres faderlige Omhu og Bekymring. Jeg vilde ikke give det Mindste for en ledende Mand, der ikke virkede med dette Formaal for Die. En saadan Mand var intet værd og burde ikke have noget blivende Sted i Guds Folks Midte. Hvis en Mand skal være et Redskab til at frelse et Medmenneske og tillige være en Kristi Læres Forkynder, da maa han være i Besiddelse af Kristi Aand. Frelserens Aand gik ud paa Selvopofrelse; hans Aand tilskyndede ham til at gaa og frelse Menneskene uden at være dem til Byrde eller i nogen Henseende underkue dem. Dette at leve Folket til Byrde og paa en snedig Maade udfuge det, er en ligefrem Præstelist, og hvorsomhelst dette System er det hærstende, der har disse Mænds Underfundighed Fremgang, og Herrens Brede bliver over dem, som praktisere en saadan Lære.

Jeg har sagt, at jeg er Herren tak-

nemlig for Uabenbaringen af Tiendeloven. Jeg gør det for den Aarsag, da denne Lov ligefrem appelerer til Menneskenes Egenkærighed. Dette Princip bringer Enhver til at ofre sine egenkærlige Følelser og vise Tro paa Herren. Hvis en Mand ikke har stærk Tro paa Gud, saa er der ikke megen Sandsynlighed for, at han skal betale Tiende eller gjøre mange Øsre; thi Egenkærighed og Selvinteresse vil ganste og albeles regjere en saadan Person. En Mand med disse Følelser er uværdig til at være et Medlem i Jesu Kristi Kirke. Men hvad vil blive Resultatet, dersom Enhver er redebon til at overholde denne Befaling og vidne for Herren, at han betragter denne hans Lov med Værsygt? Bliver man fattig og forarmet derved? Jeg siger nei. Ere de Sidste-Dages Hellige blevne udsatte for Mangel, fordi de betale deres Tiende? Nei. Maar Tienden bliver anvendt paa en frugtbringende Maade, saa vil den i alle Henseender tjene til at forøge Samfundets Velstand. Den tjener til Oprettelse af offentlige Institutioner; den bliver anvendt til Steders Forskning og danner et Fond, der udelukkende er beregnet paa at fremme Guds Værk og stabe Lykke og Fremgang i Samfunden. Denne Lov er en mægtig Massine, der vil oprette Netsærdighed og Sandhed paa Jorden, dersom den styres ved en øvet Haand. Thi lad mig sige Eder, Brødre og Søstre, at en Krig er begyndt paa Jorden, og den er allerede blevne fort for en lang Række af Aar i Forhold til et Menneskes Levetid; og Gjenstanden for denne Krig er Jorden og de Stridende ere Gud og Satan.

Mange Mennesker forbausés over, at „Mormonerne“ med alle deres gode Egenskaber, med deres indbyrdes Kærighed, Maadehold og gode Orden og som i alle Henseender vise en saadan be-

undringsværdig Øysørel, kunne være saa forhadte. Det er ofte blevet sagt til vores Eldster:

„De er en meget god Mand, og jeg vilde ikke have antaget Dem for en Mormon. Efter min Formening besidder De for megen Intelligence til at være en Sidsie-Dages Hellig.“ Det lyder, som om et Medlem af denne Kirke i Almindelighed er betragtet af Verden som et indstørket, ubidende og udannet Menneske. Men dette er ikke Tilsældet. Herren har ikke udvalgt sig et saadant Folk; han har udset sig et Folk, der besidder Forstand, og han vil mere og mere berige deres Intelligence. Grunden, hvorfor vi ere Gjenstanden for vore Medmenneskers Had, er, fordi vi have Sandheden. I lige Maade var det ogsaa med Jesus og hans Apostler forud; de var forhadte af den samme Aarsag, nemlig for Sandhedens Skyld. Vi havdes, fordi vi have Sandheden blandt os, fordi vi erholdte guddommelig Abenbaring, og fordi vi i et ædelt Niemed forsøgte at opbygge Guds Rige. Lad et andet Folk udføre, hvad vi have udført, og det vil blive oplostet til Skyerne. Lad en anden Mand udrette, hvad vor Leder har udrettet, og hans Berommelse, som sit Folks Belgjører, vil blive bekjendt over hele Verden. Men alt vort Arbeide har blot forsøget vore Medmenneskers Had og Forfølgelse. Og som jeg allerede har bemærket, der er en Krig i Verden, som ikke vil ende, førend Herren har vurdet Seir, og Verden er befriet fra Synd.

Jeg vil omtale den Kontrast, som hersker mellem dette Land og de Lande, fra hvilke vi ere komne. Dette Folk blev organiseret i Staden New-York, som var en meget blomstrende Stat. Fra New-York drog vi til Ohio, som ligeledes var en frugtbart Stat. Derpaa reiste vi til Missouri, som vi med Nette kunne

kalde de Forenede Staters Have, og derfra drog vi til Illinois. Alle disse Steder havde en god Beliggenhed og var bekjendte for sine Rigdomme og store Forretninger. Hvad var Resultatet af denne vor Landflygtighed? Vi nedsatte os i et godt, ufrugtbart Land, hvor det ansaaes som en Umulighed for Folk at kunne leve; men hvad er de Besogendes Bemærkninger, naar de komme herop fra de Steder, som vi tidligere beboede; de forbauses over, at vores Frugtræer ere saa sunde og at vort Land ser saa indbydende ud. Virkelig talt, saa tror jeg, at dersom Folket i de Forenede Stater vilde overholde Tiendeloven og erlægge en tiende Del af deres Indkomme til den Allerhøjestes Tjeneste, saa vilde Frugtbarheden i deres Land paany blive forsøgt og deres Indtægter voxe, saa de vilde komme til at staar paa det samme Standpunkt som vort Territorium, der nu er dem langt overlegen. Naar den Dag kommer, som den sikkertigen vil komme, da vi skulle vende tilbage til Jackson County, Missouri, og lægge Grundvolden til et Tempel og opbygge en stor Stad, som skal være Centralpunktet i Zion, Noget, som vi forvente med ligesaas stor Overbevisning, som vi vente at se Solen staa op i Morgen. Jeg figer, at naar den Dag kommer, da vil man se, at Landets tidligere Frugtbarhed paany vil fremspire, og alt Land, som bliver beboet af Guds Folk, vil være sundt og frugtbringende. Herren vil blesigne ethvert Folk, som vil overholde denne Lov; deres Flid og ødle Bestræbelse vil krones med Held; de ville glæde sig og leve i Lykke og Fremgang.

Vi kunne berøre mange Ting, som henhøre til denne Gjenstand. Dog en Ting vil jeg omtale, førend jeg slutter mine Bemærkninger, og det er den stedse tiltagende Tilbørelighed blandt Folket for deres egne Interesser og Ligegyldighed

for det, som hører til Guds Værk. Vi høre ofte de Bemærkninger blive fremstorte for os: „Naar I, Sidste-Dages Hellige, forsøge Eders Rigdomme; naar I ere omringede af den modestige Verden, og Civilisationens Folger vælte ind iblandt Eder, da ville alle Eders Ser-egenheder forgaa og bortsmelte, og I ville blive i Lighed med andre Folk. Eders Flerkonesystem vil forsvinde, thi dersom en Mand har et halvt Dusin Hustruer, og disse ville efterfølge Verdens Moder og Stikke, da vil han ikke være i stand til at forsørge dem.“ Disse Punkter har jeg hørt været fremsatte Gang efter Gang, og de indeholde Sandhed. De unge Mænd i de østlige Stater ville ikke tage sig en Hustru, fordi deres Indtægter ere for ringe til at støtte hende et Ophold i Overensstemmelse med den moderne Verdens. Det er en hel Del Sandhed i dette. Dersom jeg kunde tro, at dette Folk vilde henfalde i de Daarstaber, som nu ere saa fremherskende, da vilde jeg i Sandhed nære Frygt angaaende Guds Værks Bedvarenhed paa Jordens. Hvis det kunde ane mig, at dette Folk nærede Gang for Rigdomme, at de vilde tillade deres Følelse og Hjerte at være henvendte paa Indsamling af Penge og andre verdelige Goder og at de vilde tænke mere paa andre Ting end paa Gud og hans Værk, da vilde jeg føle en Engstelse angaaende denne Gjernings Vedbliven. Men Herren har sagt, at dette Værk skal bestaa evindeligen, eiheller skal det nogensinde overgives i et andet Folks Haand, og paa Grund heraf nærer jeg ikke den mindste Frygt med Hensyn til, hvad Folgerne vilde blive. Ikke desmindre, der gives Individer i dette Samfund, som ikke nære den rette Følelse angaaende Tiendeloven. Vi have bemærket, at naar Folket er fattigt, da ere de mere usiagtige i at overholde dette Princip,

end naar de blive mere velfaaende. For Eksempel, dersom en Mand har 10,000 Daler, saa er det en betydelig Sum at erlægge 1,000 i Tiende. Hvis en Mands Tiende beløber sig til fem, ti, tyve eller endog hundrede Daler, saa siger han: „Jeg kan betale dette, men 1,000 er et altfor stort Belob.“ Naar vi blive opfordrede til at betale vor Tiende, hvilken Opsordring ofte forsommes, og denne udgør 1,000 Daler, da ser dette ud som en hel stor Sum, og vi føle os uvillige og ville ugerne betale denne vor Tribut. Nogle ville sige: „Jeg kunde omsette disse 1,000 Daler i en eller anden indbringende Forretning, som kan formere Kapitalen saameget, og da vil jeg erlægge min Skyldighed.“ Mange tillade sig selv at føle tilfredse ved en saadan Fremgangsmaade.

Der er en mærkværdig Kjendsgjerning, som staar i Forbindelse med denne Tiendeydelse i vor Midte. I ere Alle bekjendte med flere af vores fornemste Kjøbmænds Apostasi fra denne Kirke. De vare Mænd, som drev en stor Handel og som ved deres umaadelige Priser bogstavelig fraranede Folket deres Midler. Dette skete forinden Jernbanen blev anlagt. Flere Aar i Forveien var det forud forkyndt, at disse Mænd sent eller tidlig vilde fornegte Troen og forlade Kirken. Man kunde lettelig forstaa, at Personer, som praktiserede et saadant System og paa en saadan Maade udsugede deres Søsrende, ikke kunde vedblive at staa i Guds Kirke, og endssjondt det lyder underligt, dog det synes ikke fremmed for dem, som forstaa det, saa blev denne Forudsigelse bogstavelig opfyldt. Disse Mænd fornegtede Troen og ere nu Modstandere til et Værk, som de for bevidnede var Sandhed. Ved at undersøge Tiendelisten, komme vi til det mærkværdige Resultat, at disse Personer overholdt ikke Tiendeloven

som de burde. De, der have havt stort Fremgang og Velsignelse have været de mest punktlige i Tienbeydelsen. Jeg har gjort den Erfaring, at dersom Folket til-lukker sit Hjerte i denne Henseende, hvis de forsømme at betale Tiente, dersom de vise sig utilbøjelige til at gjøre Offer og faste, som er til de Fattiges Fordel, da ville de sent eller tidlig tage Troen. Dette er en af Varsagerne til Tabet af Troen og Tilliden i dette Værk.

Jeg vil sige Eder, hvad jeg føler nu, dersom jeg blev fritset i denne Henseende. Jeg vilde sige: Satan, jeg vil ikke have Noget med Dig at gjøre; dersom Du frister mig i denne Netning, saa vil jeg erlegge det dobbelte af min Tiente. Jeg ved, at der følger Velsignelser, hvis vi ere nidsjære i at opfylde denne Lov. Jeg er overbevist om, at Herren giver dem, som overholde dette Princip, Lykke og Fremgang, og at han velsigner dem, der føde den Hungrike, der klæde den Nogne og yde en hjælpsom Haand til deres trængende Brodre og Søstre. Jeg vilde beklage, at Rigdom og Velstand vorste og forogedes i vor Midte, dersom det skulle affode nogen Rangs- eller Standsforsjel iblandt os, saaledes at Nogle skulle sige: „Jeg er bedre end Dig, thi jeg har et smukkere Hus, bedre Klæder, kan kjøre i en mere elegant Vogn og har Born, der besidde mere Opdragelse og bære en smagfuldere Klædning end din Familie.“ Jeg vilde føle ilde, hvis den Velstand og Rigdom, som tiltager blandt os, skulle forårsage saadanne Resultater. Jeg vilde forvente, at Herrens Brede vilde blive optændt imod os, og at han vilde straffe og plage os, indtil vi i dyb Ydmighed gjorde sand Ombendelse.

Herren har stjænket os Jordene og Clementerne, som ere i og som omgive den. Alt har han tildelet os til voit

Gavn. Man synder ille, om man slipper Ulden af et Haar og fabrikerer Klæder deraf. Det er ingen Synd at plante Mørbærtræer, fremme Silkeavlen og lave smukke Klædninger af det Stof, som Silkeormene virke.

Vi kunne uden at begaa nogen Synd bruge af Naturen enhver Ting, som Herren har sat indenfor voit Omraade. Vi kunne forarbeide os gode Klæder; vi kunne bruge de forskellige Farver til at forstyrre vore Ting dermed; vi kunne grave Guld og Sølv og forherlige Herrens Huus dermed; vi kunne have smukke elegante Vogne og oppudse dem paa den mest pragtfulde Maade; vi kunne være i Besiddelse af prægtige Heste og Kreature af bedste Race; vi kunne bygge smukke, storartede Huse og moblerere dem med smagsulde Hudgeraad, saasom sine Mobler, Tæpper, Speil, Bad og kort sagt enhver Gjenstand, som kan være til vor Nutte, Behag og Bekvemmelighed, og som findes blandt den civiliserede Verden. Der gives ingen Synd i at besidde disse Goder, som Gud har stjænket os, dersom vi anvende dem rettelig. Men det er Synd at opfose sig selv og blive hovmodig, fordi Herren har tildelt os saadanne Velsignelser. Det er Synd for en Mand at opfose sig over en anden, fordi denne er i mindre gode Omstændigheder; thi vi ere alle slakte af Jordens Stov og ere Alle udgaaede fra Herren, til hvem vi haabe at gaa tilbage efter endt Løbebane her i denne Tilværelse. Mine Søskende, der er ingen Synd at besidde disse Ting, som jeg nu har opnævnt. Vi kunne have smukke Huse, deilige Haver, herlige Templer, et yppigt, rigt Land, og vi kunne forherlige voit Hjem som et himmelfest Sted, skiltet for Englebesøg, og der er intet Urigtigt i dette. Tillige kunne vi prydte vore Legemer, som vor himmelske Fader har

hsænket os, uden at der er nogen Synd deri, forsaavidt vi ere ydmyge for ham og ære ham i vort Levnet. Men dette er en stor Banskelighed og har været saa fra Begyndelsen. Naar Velstand tiltaa-ger, saa bliver Folket i sit Hjertets Stolt-hed ophojet, og de se med Ningeaqt ned paa deres fattige Sostende, fordi de be-sidde mere Lærdom, have bedre Dannelse, tale et hoiere Sprøg og fort sagt besidde en Del Egenstaber, som deres fattige Brodre og Sostre ikke have erholdt. Dette er en Synd, og Herrens Brede bliver over dem, der hylde en saadan Frem-gangsmæde.

Han vil have, at hans Born skulle være lige i de jordiske Ting saavelsom i de himmelfste. Han vil ikke se nogen Fattig blandt sit Folk. Han ønsker ikke at høre de Undertryktes Klage komme op for sin Throne fra de Sidste-Dages Hel-liges Midte. Gud forbyde, at dette no-genfinde skulde ske! Gud forbyde, at en Mands eller Kvindes Jammerraab skulde fra de Helliges Midte naa op for Faderens Dre, fordi de vare undertrykte eller manglede det Nodvendige! Guds Willie er, at vi skulle give de Hungrike Fode, at vi skulle beklæde de Nogne og gjensidi-gen ophjælpe de Fattiges Trang. Men han ønsker ikke, at de Fattige skulle nære Misundelse mod de Rige. Dette er en ligesaa stor Synd for dem, som for de Rige at undertrykke de Nodlidende. Det er dem ikke tilladt at misunde den Rige eller at se med Misundelse paa deres So-stende, fordi de maaesse besidde flere verds-lige Goder. Dette er syndigt og uret; den Mand eller Kvinde, som besidder en saadan Følelse, ledes ikke ved en god Vand. Herrens Willie er, at vi skulle opbygge hverandre i Netsærdighed. Vi skulle elste hverandre og arbeide for vort fælles Vel. Dette er Vandten i Jesu

Kristi Evangelium. Det er aabenbaret til os, og vi maa udvikle os i det.

Jeg betragter Tiendedoven som en for det hele Folk upartist indført Forord-ning. Den er af lige Gyldighed for saa-vel den Rige som den Fattige. Den fattige Mand, som betaler kuns Lidt i Tiende, erlægger i Forhold til sit Ind-komme ligesaa meget som den Rige. Den paa timelige Midler mere Begunstigede overholder denne Lov, det samme gør ogsaa den Fattige. Vi staa Alle paa det samme Standpunkt med Hensyn til Tiendedølsen, og vi bor punktlig over-holde den, hvis vi ønske, at Herrens Vel-signelse skal hvile over os.

Jeg har haft den Tanke, dog jeg ved ikke om det virkelig forholder sig saaledes, at de Hellige i den sidste Tid ere blevne tilboielige til at spare i denne Hen-seende. Det har synes for mig, at ester-som Herrens Velsignelse er bleven os ri-gelig tildel, saa har der opstaet en Ut-traa blandt Folket for Karrighed, de til-bageholde deres Indkomme og binde Hænderne paa dem, der have et stort Værk at udføre. Vi ønske at opbygge Templer i forskellige Dele af Landet. Vor Uttraa er at oprette Templer — Huse indviede til Herrens Tjeneste. Vor nærværende Tid gives der Folk i St. George og andre Sælementer i Nærheden deraf, der ligge mellem 90 og 100 Mile fjernede fra denne Stad. Naar disse Folk ønske at indgaa i Egteskab i Overens-stemmelse med vore Ordinancer og Prin-cipper, hviske vi tro ere nødvendige, saa ere de forbundne til at gjøre denne lange Reise frem og tilbage for at denne Or-dinance kan blive forrettet i Guds Hus efter vor Tro og Overbevisning. Hvor besværligt er ikke dette! Dette maa for-anstaltes paa en mere hensigtsmæssig og mindre moisommelig Maade.

Vi ere for Tiden iferd med at bygge et Tempel i Salt Lake City, men det er blot et. Der vil uidentvivl blive bygget et Tempel i St. George og maaske andre i baade Nord, Øst, Vest og paa flere forskjellige Dele af Landet. Tro I, at al Tienden vil blive opbrugt i denne Stad? Tro I, at de langt bortliggende Setlementer skulle meddele af deres Grøde blot for at opbygge denne By alene? Nei, en saadan Fremgangsmaade vilde ikke være ret. Det vilde være at fylde Hjertet og lade de øvrige Dele lide. Udanterne af Setlementerne maa opholdes. Tienden maa anvendes til Oprettelse af Templer og Huse indviede til den Aller-hoistes Ejendom, saa de Hellige i hvilken som helst Del af Territoriet kunne gaa og forrette Ordinancer saavel for de Levende som for de Døde. Vi have et stort Værk at udføre i denne Henseende.

Herren har aabenbaret denne fin-

Lov, og som jeg allerede for har bemærket, det er et Princip, som er af lige stor Magtpaaliggenhed for Enhver, det undertrykker ingen særegen Klasse men er af lige Gyldighed for Alle. Lad os vise Nidkjærhed i dets Overholdelse tilsigemed ethvert Bud, som Herren har sjænket os, saaledes at vi maa voge i Velstand og bruge denne til Guds Ere, at ingen Armod, Nød eller Uvidenhed skal herske i Landet, men at hjertelige Bonner af Taknemmelighed maa opstige for den Herre Bebaoth fra et velsignet og lykkeligt Folk her i disse Dale. At vi altid maaatte prise hans hellige Navn for de utallige Velsignelser, som han har tildelet os, at vi maaatte erindre at takke ham for Fred, Orden, Enighed og enhver Velsignelse, som vi have erholdt fra ham.

At det saa maaatte se er min Bon i Jesu Navn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Præsident George A. Smith, Præsident B. Youngs første Raadgiver og L. Snow, en af de tolv Apostler samt flere høitstaende Mænd i vor Kirke ere paa en Reise rundt Jorden og agte at besøge de forskjellige Nationer tilsigemed de mest mægtige og indflydelsesrige Mænd for at repræsentere Utah og udføre mange andre Ting for Guds Riges Fremme. Reisefæstabet afreiste fra New York den 6te og ankom til Liverpool den 19de November. Derpaa reiste de til London og overværed Konferencen.

En Meddelelse, dat. 12te Decbr. 1872, strevet i Paris, underretter os om, at Partiet befinder sig vel. Den 6te reiste de til Antwerpen, den 8de til Bryssel og den 10de besøgte de Waterloo. Selbstabet opholdt sig i fem Dage i Belgien, og endssjøndt Veiret var raat, anvendte de alligevel Tiden paa en behagelig Maade. I Antwerpen saa de mange af de originale Malerier af Rubens, der ere fuldsorte paa Stedet, som er Kunstnerens Fødested. Partiet saa med Bedrøvelse, at disse Malerier bleve anseede med en Verodighed, som var lidet mindre end Afgudsdyr-

else, og saaledes var en Modsetning til, hvad den store Maler havde bestemt de m
for. Betragtede som Kunstmaler, da ere disse Malerier storartede og underfulde. Dernæst aflagdes et Besøg i en Fabrik, som tilvirker de saakaldte Bryssels Knip-
linger. Denne Fabrik besøjstiger 3,000 Personer, og største Delen af Arbeidet bliver
udført i Arbeidernes Hjem. Der arbeides 12 Timer daglig for en Lon fra 1—2½
Francs om Dagen (fra 36—88 Sk. dansk). Dette Arbeide er meget anstrengende
for Synet. Der figes at være 140 saadanne Fabriker i Bryssel. Den romersk
katholiske Religion er ved Lov grundlagt i Belgien. Enkelte Protestantstiftere have
fri Religionsovelse, men Daab ved Neddyppelse er ikke tilladt. Partiet overværede
en katholisk Gudstjeneste Søndagen den 8de Decbr. Under Visiten til Slagmarken
ved Waterloo hørstede der en osende Negn; men Broder Smith skriver: „Vi saa
nok til at kunne forstaa Historien om denne Begivenhed bedre end før, og vi ere
rigeligen betalte for vort Besøg. Noget, som blev Gjenstanden for Selskabets Be-
mærkning, medens de reiste gjennem Holland og Belgien, var den udbredte Kultiva-
tion af Slovener.

Den 11te ankom de til Paris. Paa Reisen fra Bryssel til Paris passerede
de gjennem et meget behageligt Land, som med Hensyn til Kultivation stod paa et
meget højt Standpunkt. Paa enkelte Steder har Oversvømmelse anrettet en Del
Ødelæggelse, og Marker og hele Landsbyer staa for en Del under Vand. De
Franske fryde sig over et Aar, der har indbragt Korn og Frugter i Overflod. I
Paris aflagde Selskabet et Besøg hos den amerikanske Gesandt og blev meget høf-
ligt modtagne af Gesandtskabets Sekretær, som er en Son af den amerikanske Mi-
nister Washburn. Han sagde, at hans Fader vilde ikke vende tilbage forend i
Januar.

Præsident Smith skriver: „Det er sorgeligt at se den forfalnne Tilstand i
Tuillerierne. Vi anvendte idag (den 12te) nogle Timer i Louvre for at bese Kunst-
værkerne, som i Sandhed, for en Beundrer af de sjonne Kunster ere værd en Reise
over Atlanten havet.“ Selskabet stal forblive i Paris til den 19de Decbr.

Meddelelse fra Præsident Smith og Parti den 18de Decbr. Opholdet i
Paris har været meget behageligt. I blandt andre Steder har 4 Skoler været be-
søgte, der hver havde omrent 350 Elever og ere inddelte i Klasser.

Den 17de begav Præsident Smith og Selskab sig til Versailles for at aflagge
en Visit hos Præsident Thiers. Ved deres Ankomst var Præsidentens Tid optagen,
men for at Selskabet kunde fordrive Tiden paa en behagelig Maade, saa gav Mr.
Hillaire Præsident Smith et Indgangstegn til de forståelige Seværdigheder tillsige-
med „det lovgivende Samfund.“ Da Passet blev præsenteret for Forsamlingen's
Præsident, gav denne Befaling til, at der skaltes stafes Præsident Smith og Kom-
pagni Blads blandt de fremmede Gesandter, som var et Galleri, der var lige i
Fronten af Talerstolen, saa de kunde med Lethed stue ud over hele Forsamlingen.

Endstjordt Tiden var knap for Præsident Thiers paa Grund af offentlige
Forretninger, saa bestemte han alligevel en officiel Modtagelse for Præsident Smith
og Selskab. De blev modtagne med megen Venlighed og Opmærksomhed. Præ-
sident Thiers talte meget utvungent angaaende Kolonisationen af Utah ved de Sidste-
Dages Hellige, takkede Selskabet for den Øre de havde bevist ham ved deres Be-

og og tilbød dem den Bistand de maatte ønske paa deres Reise i Frankrig. Han udtrykte det Haab, at Fred altid maatte eksistere mellem Frankrig og de Forenede Stater. Nogle af hans Minstre vare nærværende ved Sammenkomsten, og alle syntes at følge Konversationen med dyb Interesse.

Reiseselskabet forlader Paris for Lyon den 19de December.

Den 19de December forlod Præsident Smith med Parti Paris og ankom til Lyon Kl. 11 om Natten. Paa deres Reise passerede de gennem nogle Landsbyer og gennem flere Egne, som have undergaet en ødelæggende Vandflod. Lyon er en af Frankrigs mest fremragende Byer. Den er meget fordelagtig beliggende for Handelen og bestaar af 320,000 Indbyggere. Tillige har den mange Monumenter af gammel Arkitektur. Der gives endnu Spor af mange storartede Værker, med hvilke Romerne forhen have prydet og forsynet denne Stad. Tilvirkningen af Manufakturbarer er umaadelig, og den kan i denne Henseende ikke overgaaes af nogen anden Stad i Europa. De fornemste Artikler af dens Manufaktur er Silke af alle Slags.

Den 20de besøgte de Redaktoren af „Moniteur des Soies,” et Blad publiseret i Silkeavdens Interesse. Derpaa begav de sig til Børsen, hvor de saa en Udstilling af den bedste Silke tilvirket i de sidste hundrede Aar. Her besaa de ogsaa en Samling af forskellige Medstaber til Silkens Verosrelse. Et stort Udvælg af Silkeormlarver, baade store og smaa, som vare opavlede i Utah, blev udstillede af en af Reiseselskabet, Mr. Schettler. Disse, blev der sagt, var af første Kvalitet.

Dernæst besøgte de nogle Fabriker for Tilvirkning af Floil, fine Kommetørklæder og andre Gjenstande, deriblandt ogsaa en, hvor der vævedes Portræter af Silke. Paa det sidste Sted følte Selskabet sig meget interesseret og overlod til Fabrikmesteren et Fotografi og et Autografi af Præsident Young, hvilket han vil væve, men det vil tage omtrent 4 Maaneder for at gjøre Arbeidet færdigt for Bæven.

Den 21de begav Selskabet sig til nogle Plantager for Mørbærtræer og Silkeavl i Annونай. Silkeormlarverne fra Utah blev ikke alene anseede for bedste Kvalitet; men der blev sagt, at Silkeproduktorerne i Lyon vilde kjøbe alle de Silkeormæg, som kunde opdrives, der vare avlede i Utah.

Den 22de forlod Reiseselskabet Lyon for at reise til Marseille, hvor de rasse paa baade Land og Legeme ankom om Aftenen. De frydede sig isærdeleshed over Byens Udseende og over Landet, som de passerede.

Aviserne i Paris indeholdt, blandt flere Bemærkninger over Reiseselskabet, følgende bon-mots:

„Uagtet „Mormon“-Reiseselskabet, som for Nærværende besøger Frankrig paa en Gjennemreise til Palestina, udlader sig med, at Motivet for deres Reise er Fornoielse og for at erholde Kundstab og Instruktion om Forholdene i fremmede Lande, saa er det bleven meddelt af En, som figer sig vel underrettet, at de agte at drage til det Hellige Land for at grundlægge et nyt Jerusalem. Vi se intet Usandsynligt i denne Formodning. Folket, som dannede et Paradis i Salt Lake, maa vel ogsaa kunne grundlægge et Eden i Profeterernes Land.“

„Den lange Sammenkomst, som „Mormon“-Partiet havde med den franske Præsident for nogle Dage siden, har, ifølge paalidelig Underretning, voldt Madame Thiers megen Bekymring. Sikkerlig behøver man ei at nære nogen Frygt med

Hensyn til Præsidenten, thi han er for gammel til at ombende sig til den mornomste Lære!"

Korrespondance.

Ephraim den 10de November 1872.
Præsident R. Peterson.

Kjære Broder.

Det er nu temmelig lange siden, at jeg sendte Dem et Brev, og De kunde næsten have Grund til at tro, at jeg enten havde tabt Grindringen om eller Interessen for Dem og det Arbeide, som nu optager Dereß Lid i et fremmed Land; men dette er ikke Tilfældet, kun har Lid og Omstændigheder forhindret mig indtil nu, og jeg haaber deraf, at disse Linier endnu ville være Dem velsomme. Mod Slutningen af September Maaned reiste jeg til Salt Lake City for at overvære Territoriets Udstilling og den halvaarlige Konference. Denne Nydelse har paa Grund af Afstanden mellem mit Hjem og Hovedstaden kun sjeldent faldt i min Led, men Jernbanen, der allerede er færdig til „American Fork," vil hvert Aar forlorte denne lange Vej. Underveis op holdt jeg mig i Provo og besaa det storartede Klædefabrik dersteds. Det er et Anlæg, som efter min Formening kan maale sig med de bedste i Verden; og naar man tager i Betragtning de ugunstige Omstændigheder ved et saadant Arbeides Udførelse her langt inde i Landet, hvor alle Maskiner og meget Andet maa indføres med stor Bekostning, og hvor kontante Penge tildels ere vanskelige at tilveiebringe, saa staar der nu i Provo et Mindesmærke, som taler højere end

Egyptens Pyramider om, hvad Enighed og Viddom i kommunal Bestyrelse formaar at udføre; det viser, at næsten enhver Vanskelighed staar til at overvinde. At beskrive Enkelthederne ved dette Fabrik staar ikke til min Raadighed, men det er stort, smukt og hensigtsmæssigt i alle Henseender og vil, naar det bliver fuldfør-digt, give Bestjæftigelse til flere hundrede Mennesker og klasse os Klæde og Tæpper paa en lettere Maade og af bedre Kvalitet end de Stosse, som blive forsærdigede ved den gammeldags Haandvæb.

Udstillingen i Salt Lake City fremviste ubmærkede Toier fra forskellige Fabriker i Territoriet, og jeg haaber, at den Dag ikke er fjern, da det hjemme gjorte vil være paa Moden fra Ho'det og til Foden, thi endnu have vi ikke opgivet Parisernes taabelige Negler for det Klædelige eller Sommelige ved Legemet's Bedækning. Mange smukke Ting var udstillede, og deriblandt havde de Skandinaviske en betydelig Del, som jeg syntes færdedes vel om, da jeg endnu føler meget interesseret for mine Landsmænd og hvad der angaaer dem.

De har uden Twivl læst Beretningen om denne Udstilling i Bladene og seet, at En fra Ephraim erholdt Solv-Medalje for et Maleri, der fremstillede nogle Born bestjæftigede med at samle Ug i Marken strax udenfor vor By. Ligeledes modtog en svensk Søster Præmie for kunstigt Haar arbeide. Vor Ven W. fil Solvmedalje

for sine Portræter; en ung norsk Broder for Træsnit; en Svensk for et künstigt Uhr og flere Andre, som jeg nu ikke erindrer, erholdt Præmie.

I Korthed maa jeg sige, at jeg neppe havde troet, at der fandtes saa meget Geni iblandt os, som et Folk, der næsten alle ere samlede ud af de fattigste og mest nedtrykte Klasser blandt Menneskene. Dog ved jeg, at dette kun var en ringe Del af, hvad der kunde frembringes, dersom Alle vilde bidrage Sit, thi der var kun meget Lidt indbragt fra de fjernere liggende Landdistrikter. Heste, Øxer, Koer, Kalve, Haar, Svin, Høns, Ender og Gjæs vare udstillede, som gav mig og mange Andre nye Ideer med Hensyn til, hvad Opstilling af Dyreracen kan bringes til; og det Hele opnaaede vistnok sin Hensigt, nemlig at anspore os til forøgede Anstrengelser for at bringe os som et Folk til den størst mulige Fuldkommenhed i alle Ting.

Konferencen fortsatte, hvad Udstillingen allerede havde begyndt i denne Henseende, og dersom ikke en modsat Indflydelse virkede paa Menneskenes Hjerter, vilde det ikke være længe, førend Herren vilde have et fuldkomment Zion paa Jordnen — dog Satan er ikke bunden endnu.

Jeg kan ikke i dette lille Brev begynde at beskrive Konferencen og hvad der blev talt og gjort, eiheller er det nødvendigt, da De allerede har det i Aviserne; men nok er det at sige, at der var Aand, Liv og Kraft, der maatte føles af Enhver, som ikke var aldeles blottet for denne Egenstab.

I dag var jeg for første Gang til Forsamling i vort ny Forsamlingshus; men da det ikke er fuldendt og da det er holdt, saa er det ikke saa hyggeligt, som vi kunde ønske det, men vi vil vedblive Arbeidet, saa længe vi kunne.

Jeg maa nu afbryde og bede Dem

hilsne Brødrene, Deres Medarbeidere, og selv er De hørligst hilst fra Deres Ven og Broder

C. C. A. Christensen.

Malmö den 24de December 1872.
Præsident R. Petersen.

Kjære Broder.

Da jeg nu er hjemkommen fra et Besøg i Missionen, antager jeg, at det vil være af Interesse for Dem at høre Lidt angaaende Tilstanden blandt de Hellige. Konferencen blev ifølge Bestemmelse afholdt den 2den og 3die Novbr. og var i det Hele taget til megen Gavn og Opbyggelse for saavel de Hellige som for vore Venner, der besøge vore Församlinger.

De Brodre, som blevet bestillede, ere alle vel tilfredse og arbeide med Nidkjærhed for Evangeliets Fremme. Jeg har besøgt de forskellige Dele af min Arbeidsmark og tillige erholdt Meddelelse fra Brødrene Rosengreen og Hansson, der begge ere omreisende Eldster i Konferencen og som i Forening ere meget nidkjære i deres Kalds Pligters Udførelse. Jeg kan stadfæste tilligemed dem, at de Hellige i denne Del af Herrens Vingaard ere gode og trofaste. De ønske alle paa saa Undtagelser nær at leve deres Religion og opfyldte deres Pligter.

Det er vel ingen Nyhed, om jeg fortæller Dem, at vore Søslende her i Sverige ere for største Delen overmaade fattige paa timelige Midler; ille desmindre, de leve i Haabet paa Herren, at han skal befri dem fra det Aag, som trykker dem, og at de i hans heilige Tid maa blive udsamlede herfra og komme hjem til Zion. De ere i deres Fattigdom villige til at gjøre Alt for Guds Riges Fremgang.

En stor Del Skrifter ere folgte i

den senere Tid og mange Forsamlinger, som alle have været godt besøgte, ere afholdte. Flere have lovet ataabne deres Huse for vore religiøse Sammenkomster og føle megen Interesse for Evangeliets Sag. Enkelte blive Tid efter anden tillagte Menigheden, og Mange lytte til vore Bidnessbyrd med Begjærlighed; men ere alligevel for store til at gaa gjennem Doren til Guds Rige. Vore Forsamlinger her i Malmo ere godt besøgte. Flere af de Militære komme ofte for at høre vore Lærdomme. En Del af den tiloversblevne Tid benytter jeg til at besøge Folket her i Staden. Mange, som ikke ville nedlade sig til at gaa til vore Forsamlinger, modtage gjerne Bidnessbyrdet i deres Hus. De ønske at gaa og høre, men frygte for, at deres Venner skulle se dem.

Menneskene fordele sig i forskellige Partier, en Del vojer i al Slags Ugrundelighed og Last, en anden i Vanro og en tredie forener sig med et eller andet religiøst Parti, det som tiltaler dem mest, og tro, at det er tilstrækkeligt, naar man gaar ned et langt Ansigt. Ikke saa Faa have hørt Jesu Evangeliums Grundsatninger i mange Aar; men vor Rost har været for svag til at vække dem. Dog, jeg tror, at Herren selv vil tale til dem. Maaske det vil have lidt mere Indslydelse, naar han sender dem Krig, Pestilentse,

Hungersnød, Jordstjælv og mangehaande andre Ødelæggelser.

Ovrigheden er i Almindelighed fredeliggjindet. Jeg aflagde for en Tid siden en Besit hos Stadsfisstalen og Præsten i Werrio. De vare begge meget venstabelige. Præsten havde ikke meget at indvende; thi han bisaldt alle de Argumenter, jeg ansorte, og erkendte, at de vare i Overensstemmelse med Sandheden. Dog for ikke aldeles at blotte sig selv, fremsatte han en Del af sine egne Bildfarelser. Indbyggerne i Smaaland ere et ugodeligt og ligegeyldigt Folk, der tiltrænge et kraftigere Bidnessbyrd end det, vi kunne give dem. Maaske de ville blive mere redebone til at gjøre Guds Willie efter at en Del af de Straffedomme, som jeg før har omtalt, ere komne over dem.

Jeg for mit Bedkommende er vel tilfreds i alle Omstændigheder, og anser det som det høieste Gode at være en Arbeider for Herrens Værk paa Jorden.

Jeg vil til Slutning aflagge min hjertelige Tak for alle de gode Raad og Lærdomme, som jeg har erholdt gjennem Dem, og for alle de Leiligheder jeg har havt at være i Deres Omgivelse. Bær i Forening med Brødrene paa Kontoret paa det hjerteligste hilset fra Eders Brøder i den gode Sag

Poul Dælin.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 111).

Urolige og rænkefulde Mænd varer
stadic ifærd med at udskætte Planer til
de Helliges Uddrivelse fra deres Hjem.
Dersom de mødte Modstand i en Ret-
ning, saa opgav de alligevel ikke deres
Hensigt, men henvendte Opmærksomheden
paa andre Snedigheder. En Beskrivelse
over disse Mænds Fremgangsmaade paa
et Sted vil være nok til billede til frem-
stille deres Handlemaade paa andre Ste-
der i Settlementerne, hvor de Hellige varer
bosatte. En Del Familier af de Hellige
havde, efter at være forjagede fra Mis-
souri, nedsat sig i Nærheden af Lima,
Adams County, Illinois. Navnet paa
et af disse Settlementer var Yelrome.
Den 14de Februar 1845 ankom Fader
Isaak Morely, der var bosiddende i Yel-
rome, til Nauvoo med Underretning om,
at fem Brødre varer arresterede for Ty-
veri. Han meldte tillige, at Fuldmagt
var udstedt til ogsaa at arrestere ham.

Denne Arrestordre og Anklage var
opfundet og sat i Værk blot for at vække
Ophidselse. Pøbelen var nødsaget til at
opfinde en eller anden Historie for at be-
smykke deres egne Nøverier og Boldsgjer-
ninger. Hvis de Hellige i nogen Hen-
seende havde overtraadt Loven, da havde
disse Bander havt et ligesremt Paaskud;
men da dette ikke var tilfældet, da de
Hellige hverken udøvede Mord, stjal, be-
drev Hor eller gjorde noget Andet, som
var urigtigt, saa maaatte deres Fjender
opsmede Løgne og opstille falske Vidnes-
byrd imod dem for at faa sat deres skam-
melige Intriguer igennem. Den Plan,
som de havde affattet for at gjennemsøre

denne deres Hensigt, var meget snildt an-
lagt. De havde anslaget de Hellige for
Tyveri; hvis de havde kunnet bevist, at
de varer Tyve og bekjendtgjort dette for
Verden, saa havde det været et Slags
Retsværdiggjørelse for dem at udjage de
Hellige fra deres Hjem og rove deres
Eiendomme. I ville maaste spørge:
„Men dersom de Hellige ikke begik noget
Tyveri, hvorledes kunde de bruge en saa-
dan Fremgangsmaade imod dem?“

Naar Menneskene opstaar i Kamp
mod Sandheden og for at ødelægge Guds
Folk, bruge de uden Betænkning de mest
afstyrelige og uwærdige Redstaber for at
fuldføre deres daarlige Forsætter. Mod-
standerne lede dem til at tro, at de vir-
kelig gjøre Herren en Ejendom ved at
handle saaledes. Vi kunne ogsaa finde
i Bibelen, at det var Præsterne, som for-
fulgte og dræbte Profeterne. De Mænd,
hvis Forretning var at belære Folket i
hvad, som de kaldte Religion, varer Le-
derne ved Blodsudgylelsen af de sande
Guds Ejendomme. I Mormonsbog ville I
finde en lignende Historie. Det er tro-
ligt, at Profeten Abinadi havde undgaet
Balet, dersom Folket havde facet fulgt
deres egne Følelser. Men Præsterne op-
muntrede dem til at brænde ham og vare
skyldige i, at han endte sit Liv i Flam-
merne.

Den Herre Jesus blev bragt til Kor-
set ved den samme Klasse. Hans bitræste
Fjender bestede af Mænd, der pralede af
deres Religion, af deres Dygthed i at
forrette samme og af deres Ret til at be-
lære Folket. De bestyrkede sig selv i, at

de ved at forsæste Frelseren, som de kaldte en Bedrager og Lærer af en falsk Religion, forfremmede Gudsdyrkelsen. Jesu Kristi Kirkes Historie i disse Dage er fuld af lignende Exempler. Præsterne have været Folkets Ledere i at forfolge de Hellige. De var de første og mest aktive Mænd i at opvælle Oprør mod Profeten Joseph i Begyndelsen af hans Løbbane. De var Lederne for enhver Pobelhob, som opstod mod ham og hans Søstrende, medens han levede, og have især gjort sig beremte ved de Helliges Uddrivelse fra deres Hjem og Ejendomme i Staten Missouri og ved at være blandt den Pobelhob, som stod under en Baptist-Præsts Ledelse, der med sværtede Ansigtet gjorde Indbrud i Carthage Fængsel og myrdede Joseph, der sad der som en uskyldig, forsvarsløs Fange.

De Helliges Fjender nær Yelrome vare ikke sene i at drage Fordel af disse deres Præsters Exempler. Ondstabsfulde Mænd, hvis Hjerter var fyldte med Be-gjærlighed og Ønske om Rev og Mord, kunde lettelig bestyrkes i, at det vilde være en fortjentlig Handling at besnære de Sidste-Dages Hellige og anklage dem som Forbrydere. Ingen uden fordærvede og afflydige Karakterer, over hvilke Djævelen maa have havt stor Magt, kunde været i stand til at vise en saa nederdrægtig Fremgangsmaade.

Planen var anlagt saaledes, at de skulle tage forskellige Artiller og om Natten gaa til de Folk, som de ønskede at anklage og skjule det paa disses Enemær-

ler. Derpaa vilde de gjøre Anstrig og sige, at de var beskaalne. De vilde naturligvis henlede deres Mistanke paa „Mormonerne“ og anmode Politiet om at gjøre Husundersøgelse hos dem. „Den, som skjuler en Ting, vil letteligen finde den.“ Dette er et gammelt Ordsprog, og det var ingen Vanstelighed for dem at finde det tabte Gods. Det var paa denne Maade at de fem Brødre, som omtalt, blev arresterede for Tyveri. Denne Plan saavel som mange andre af lignende Karakter blevé smedede for at faa opreist Klage mod Brodrene saavel paa andre Steder som i Yelrome. Dette var et gammelt Kneb for dem, som ønskede at ophidse Pobelen, og det synes, fra den nærværende Fremgangsmaade mod President Young og andre af vore Ledere i denne Stad, som om Satan ikke har forglemt denne List. Ved at reise saadanne Klager mod uskyldige Mænd, haabede de at opvælle de Hellige til Modstand mod de lovlige Autoriteter og saaledes bevirke et Sammenstød mellem dem og Staten. Da kunde de anraabe Staten om Bi-stand, hvilken Fremgangsmaade kan ligges med den, som vore Fjender benyttte sig af nu for Tiden, kuns med den Forstjel, at de nu soge at bringe os i Ulejlighed med de Forenede Stater. Denne Gjenstand blev bragt op for Raadet, og det blev deraf bestemt, at disse, som saaledes varé anklagede, skulle begive sig paa Mission, saa at denne Vanstelighed kunde undgaaes indtil Templet var færdigt.

(Forts.)

Blandinger.

Napoleon den 3de, Frankrigs forhenværende Keiser, er afgaet ved Doden den 9de dennes paa Slottet Chislehurst i Nærheden af London. Han havde i den senere Tid lidt meget af Stensmerter, hvorför han var blevet underkastet to smertefulde Operationer.

Den 10de December forrige Åar blev de jordiske Levninger af Horace Greeley stedte til Jordens. En stor Mennestemasse viste den Afdøde den sidste Ære ved at ledsgage hans Ligbegjængelse og paa andre Maader hædre hans Bortgang.

Det var ikke en Æresbevisning, som vistes af en særegen Klasse for en Partigjænger, men det var en almindelig Ære, som vistes ham af alle Klasser for hans Dygtighed, Ærlighed, Flid, Midkjærhed og Intelligence, hvilke Egenskaber han fornemlig har udfoldet i offentlige Anliggender til Vedste for den hele Nations Fremgang og Velserd. I Nord, Syd, Øst og Vest af Amerika er Folket sig bevidst, at en fremragende Mand, der besad mange ypperlige Egenskaber, og som viste en usortreden Udholdenhed i at virke for sit Landes Bel, er vandret hinsides Støret. Folket har vist denne Mand en hengiven Respekt og Agtelse, som ikke bliver saa Mange til Del.

J n d h o l d.

	Side.		Side.
Tale af George Q. Cannon.	113.	Lidt af vor Kirkes Historie	126.
Redaktionens Bemærkninger	120.	Blandinger	128.
Korrespondance.	123.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Kontoret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. E. Bording.